

[Starcke.]

lever i Dag i Frygt for Statskunsten, men ikke i Ærefrygt for den, og alle føler, at i Dag haster det som aldrig nogen Sinde før. Vi er et lille Land, og det Parti, jeg tilhører, er et lille Parti. En Skælm giver mere, end han har, men den, der ikke giver, hvad han har, er en endnu større Skælm, og maaske skal der ikke saa mange Olieadraaber til mellem de store roterende Metaldele i Verdenspolitikken, for at de kan komme til at løbe glat i Stedet for at løbe varm.

Jeg tænker her først og fremmest paa Atlanterhavsdeklarationen, paa dens Løfter om Frihandel og god Adgang til Raastoffer. Og selv om de to store Statsmænd, som bragte Atlanterhavsdeklarationen i Stand, ikke længere staar i Spidsen for Begivenhedernes Gang, saa er den Sandhed, som Atlanterhavsdeklarationen indeholder, stadig lige betydningsfuld. Naturen er saaledes indrettet, at vil man ikke med det gode gaa Samarbejdets Vej gennem at frigøre Handelen, vil Naturen det med det onde, og saa kommer Krigen. Og hvis Krigen er truende, saa lad os nu gaa i Spidsen, som vi gjorde i 1797, lad os frigøre Handelen, lad os føre en frisindet Jordpolitik. Danmark kan, og for Danmark vil det desuden være en god Forretning. Al Handel er Varebytte, det er Varerne og Produktionsmidlerne, som er Realiteterne, Pengene er kun en formel Maalestok. Realpolitik bestaar i at tænke i Varer og Produktionsmidler. Hvis man tænker i Penge, har Fanden Magt over ens Sjæl.

Vi er blevet fattigere i Danmark, siger den højtærede Statsminister. Jeg tror ikke, det er klog Politik at sige det, naar man samtidig gerne vil opnaa Kredit. Det er heller ikke klog Politik at overvurdere Valutapuklens Betydning — lad vore politiske Kameler og Dromedarer om det. De frasier Puklen og nedsluger Kamelen. Vi er i Danmark aldeles ikke blevet fattige, vi har vor Jord, vi har vor dygtige Befolkning, vi har det meste af vort Produktionsapparat. Vi har mistet mange af vore Varer paa Lager, vi har mistet mange af vore Skibe, og mange af vore Maskiner har lidt under Slitage, men sammenlignet med næsten alle andre Europas Stater er vi rige. Det er vor egen bagvendte Politik, der skaber vor Fattigdom.

Vi mener, at det nu er Tid at begynde at afvikle Restriktionerne og Priskontrollen. Jeg læser med stor Glæde i Regeringens Organ „København“ for i Dag, at Priskontrollens Ophævelse i United States i Amerika har medført et Prisfald. Hvis det

er Følgen af Priskontrollens Ophævelse, saa vil det være ganske overordentlig forkasteligt at fortsætte med Priskontrollen herhjemme. Restriktionernes Ophævelse var Venstre jo ogsaa Tilhænger af for et Aar siden. Før Valget førte Venstre Retsforbundets Tale, som vi har ført den i Aartier, med et vældigt Angreb paa Restriktionerne, en Nedsabling af Planøkonomien og Omtale af Administrationsapparatet som „unge Konfirmander“. Men efter Valget førte man Aksel Larsens Politik. Dette er noget, der i høj Grad bidrager til at ryste Regeringens Anseelse, og det er berettiget at spørge: Vilde det ikke have været høfligt at have sagt det til Vælgerne før Valget?

Nu proklamerer Regeringen, at Restriktionerne skal opretholdes, saa længe det er nødvendigt, og at man først vil afskaffe dem, naar de Ulykker, som fremkaldes af Restriktionerne, paa mystisk Maade forsvinder af sig selv. Den højtærede Finansminister har i Ryslinge udtalt, at vor Politik ikke vilde have været anderledes, hvis det havde været en socialdemokratisk Regering, der sad ved Styret. Saa kan jeg heller ikke se, der er saa forfærdelig stor Anledning til at skifte Regering i Øjeblikket. Jeg indrømmer, at naar man skal gaa over fra det bestaaende System med Restriktioner, saa staar man over for et Problem, der svarer til det, vi Læger somme Tider staar overfor, naar man skal tage en Patient op, der har ligget længe i Sengen, indbundet i Bandager. Spørgsmaalet er, om man skal tage ham op med et Rusk paa een Dag eller lidt efter lidt. Det er et praktisk Spørgsmaal, og i alle Spørgsmaalene om Allocationer, Pagter og Handelsoverenskomster skal der tages praktisk og sagligt paa det. Men det er Linien, det kommer an paa, det er Viljen, det kommer an paa, og i allerhøjeste Grad om man har Tro paa Friheden, om man har Tro paa det danske Folks Evne til at klare sig selv.

Endelig vil jeg sige, at der er et meget vigtigt og aktuelt Spørgsmaal i denne Sammenhæng. Hvis det sker — hvilket ikke er umuligt, men som jeg ellers ikke ønsker at profetere om —, hvis det sker, at der kommer Krig om et halvt Aar eller om et Aar, og Danmark staar med tømte Lagre, og Regeringen har lukket af for Importen, hvordan vil Regeringen saa bære det Ansvar over for den danske Nation? Man opretholder et System med Embedsmænd og Kontorer, med Attester og Pindehuggerier, hvor Breve i Tonsvis gaar ud og gaar ind, hvor Handelen maa vente i Ugevis eller Maanedsviis paa Svar. Man opretholder denne